

www.victoridadutu.wordpress.com
victoridadutu@yahoo.com

Punctul de la infinit poeme si pictura

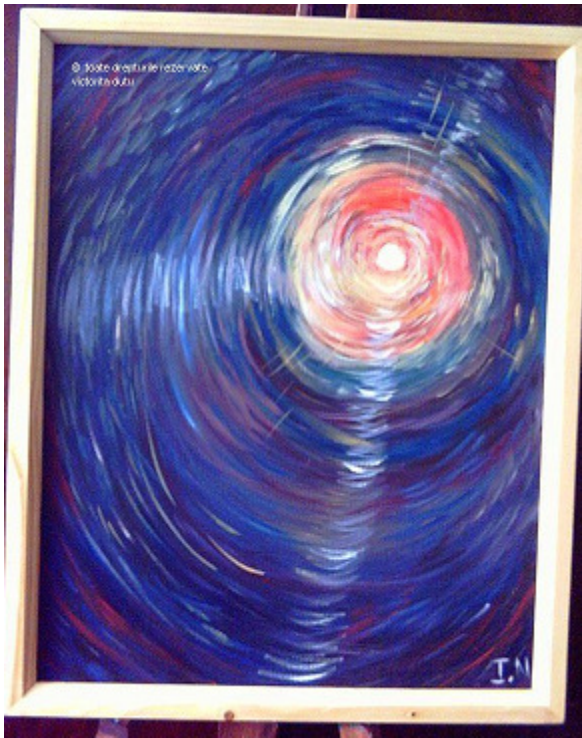
Victorita Dutu

Volumul 8

2004

dansul sferelor,
muzica lor o ascultă
doar cel ce stă
într-o stare de ordine,
nu ne fie frică
pășim cu grijă peste
iluzoriu

punctul de la infinit,
lumina lui vine de departe,
iar noi atigem depãrtarea
cu un gând,
cu un gest,
doar un drum ne desparte
în depãrtarea lui,
e drumul gândului
cãlãtor cãtre stele

zbor în interiorul conștiinței mele
desprinderea de pământ
este foarte ușoară,
nu-mi mai este frică să merg
până departe,
acolo doar unde gândul
poate atinge depărtarea
cu-n gest

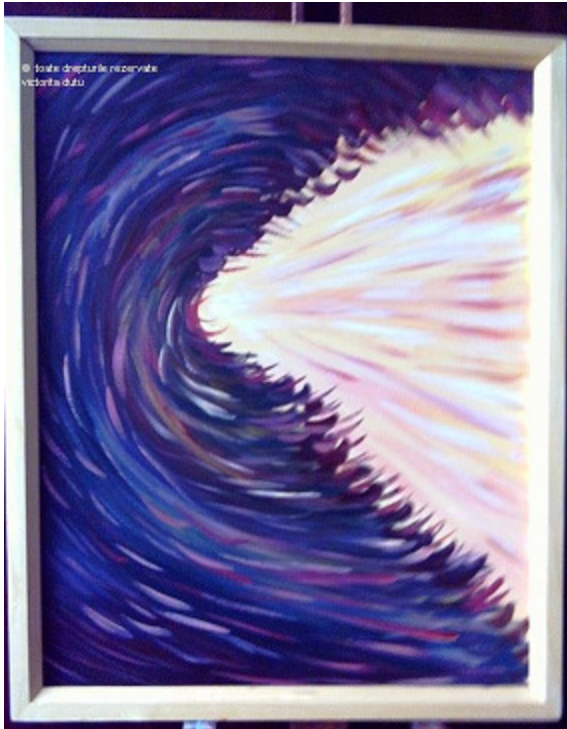
albastrul infinit
îmbrățișează zborul

muzica sferelor
într-o rotire grațioasă a gândului,
trei fante de lumină
cuprind nemărginirea,
pentru că dincolo de tot ce vedem
este plutirea visului
în neputința de-a vedea
depărtarea ,
ce ne salută
să o privim,
ca să putem merge cândva
până departe, în
zările cosmosului

prea multă depărtare
într-un gând
punctul de la infinit
este unul de foc,
iar omul privește
spre el,
prin pomul cunoașterii
ce ne invită la călătoria
dincolo de noi înșine

eu cred că
dincolo de univers
este lumina,
ce face ca totul din noi
să tresalte
în zâmbet de stele,
nu ne fie teamă
că ea vine cu putere spre noi,

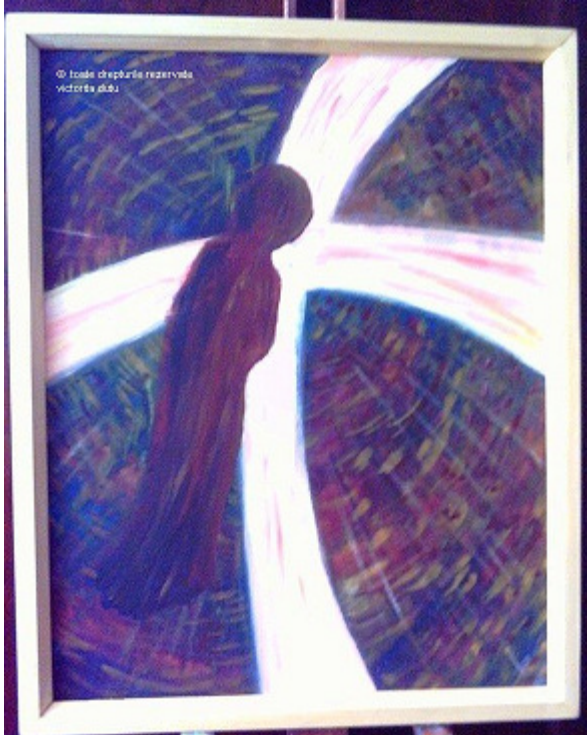
noi privim acum
spre ceea ce vom merge.

ochiul naturii
primește ființa plăpândă
ce a pășit deja
pe drumul tulburător
al cunoașterii,
a făcut timpul
să se lupte în ea
pe viață și pe moarte
și acum poate privi liniștită
cu trupul ei de gând,
în ochiul ce a chemat-o
mereu să vină
să se poată privi
ca într-o oglindă

haos și lumină
putem face ca lumina Lui
să ne despartă
pe noi de haos
doar gândul depărtării
și al călătoriei
ne poate chema
spre departele
ce devine aproape

geneză
lumina a pătruns
albastrul infinit
și acesta se îndepărtează,
lumina poartă pecetea treiului
și numai gândul caută tăcut
punctul din depărtare.

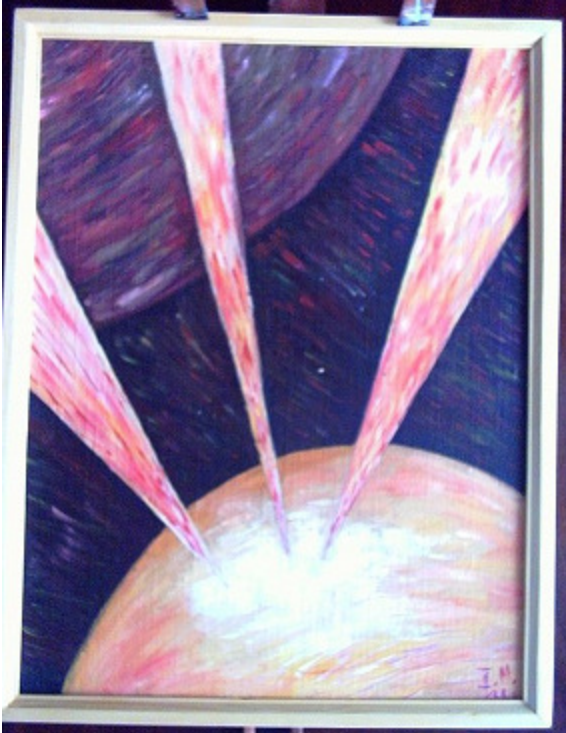
tu esti lumina
si ai cuprins zborul,
depărtarea mă înfricoșează,
dar zbor,
pentru că departele tău
mă chiamă să zbor
fără frică.

chipul de copil
privește dincolo de fereastră,
privirea străpunge
vârtezul vântului,
care face loc privirii
să poată sfredeli,
până departe
în zări.

spirală timpului
cuprinde în ea
lumina
și omul dansează
în această bucurie
ce răul nu o poate cuprinde,
pentru că a fost învins
de El.

energii creatoare,
ce fac să devină lumină
tot ce ele ating,
întreite sunt
în călătoria lor pură
necunoscutul nostru
caută cu ardoare
un nou înțeles,
ce stă ascuns
dincolo de aparențe

starea de ordine
este doar o plutire,
haosul rămâne undeva departe,
foarte departe, doar sfera creatoare
al unui nou înțeles
apare
către cel ce plutește
cu gândul la El.

fecioara e cu gândul la El,
plutește deasupra apei,
într-un pustiu
ce ar putea să ne înspăimânte,
ea zboară mai sus decât munții
și timpul împreună,
pentru că sufletul ei
trăiește un nou înțeles,
departe de zgomotul lumii

haosul ne înspăimântă
dar pentru ca el
să nu mă cuprindă în vârtejul lui,
caut lumina,
ce se pune zid
între mine și el,
incerc să privesc punctul de departe,
e punctul de la infinit,
e punctul de jertfă
în înțelesul lumii.